

ZTRACEN

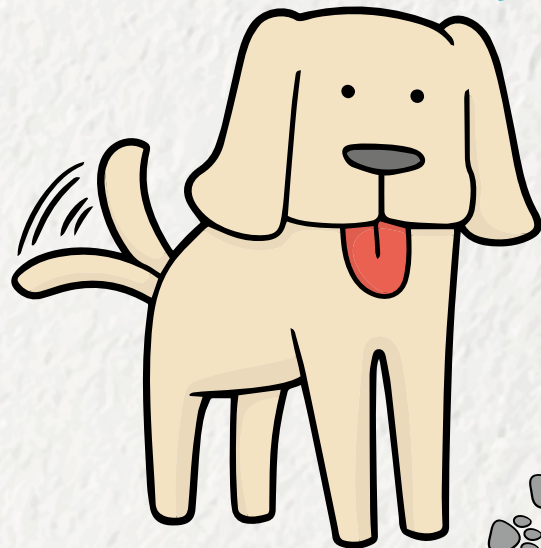
v Klášterci nad Ohří

aneb Alíkovo velkéeeeeééé
dobrodružství

Připojte se
ke mně, děti!

Ahoj, já jsem Alík.

Mám dvě přední tlapy a dvě zadní. Jsem pes a mám krásnou barvu jako med. Med mám moc rád, ale úplně nejradši mám kluka Jáchyma. Je to můj úplně nejlepší kamarád a máme se moc rádi. Bydlíme spolu v domě v Klášterci nad Ohří, chodíme na procházky a hodně si spolu hrajeme. Taky si spolu povídáme a je pořád veselo. Teď je mi ale dost smutno. A Jáchymovi určitě taky.

Já jsem se totiž ztratil.

Běhám po zámeckém parku, co mi tlapy stačí, a nemůžu nikde Jáchyma najít. Našel jsem skvělé místo na schovávanou. Bylo tak skvělé, že už mě Jáchym nenašel.

„Ahoj, já jsem Pepík,“ ozve se za mnou. Co to je za podivného ptáka, pomyslím si. Má krásný barevný vějíř místo ocásku a korunku na hlavě.

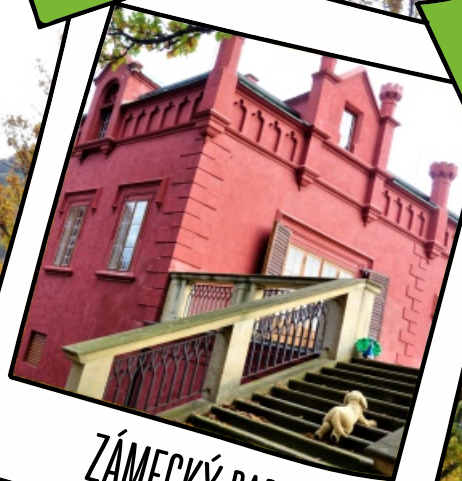
Ahoj, já jsem
Pepík

Ahoj, já jsem
Alík

 Poznáte, kdo je Pepík?

ZÁMECKÝ PARK

„Ahoj, já jsem Alík. Já jsem se ztratil,“ slušně pozdravím a také se představím. Jsem rád, že mám nového kamaráda. Za chvíli poznám, že je Pepík moc chytrý, ale trochu vejtaha.

„Víš, proč se naše město jmenuje Klášterec nad Ohří?“ ptá se mě. Samozřejmě nevím.

„Tak asi proto, že je u řeky Ohře, ne?“ zkouším aspoň hádat. Třeba se trefím.

„No, ale proč Klášterec?“ nedá mi pokoj.

„To nevím,“ přiznávám.

„Jmenuje se přece podle kláštera, který stál před 800 lety na náměstí. Tam, kde je dnes pošta a městská policie. Později byl na tomto místě postaven špitál...“ Teď ještě tak vědět, co je špitál, pomyslím si.

 Děti, vy víte, co je špitál?

„To je nemocnice pro chudé,“ vysvětluje Pepík a pokračuje: „A víš, že tam až do druhé světové války sídlilo ředitelství thunského velkostatku?“ Co je to ten thunský velkostatek, jsem se ani neptal. Zřejmě sem chodil hrabě Thun, který bydlel na zámku, do práce. Pepík povídá a povídá a mně jde z toho hlava kolem, co všechno ten podivný pták ví. „Hned v domě vedle byl městský pivovar a pod těmito domy se údajně nachází původní sklepení bývalého kláštera. Takže tyto domy jsou vlastně nejstarší v Klášterci.“

„A jak se jmenují ty krásné kopce, které jsou kolem Klášterce nad Ohří?“ zajímám se. On mi to jednou Jáchym říkal a já jsem to zapomněl.

„Bydlíme tu pod Krušnými horami a za řekou jsou Doupovské hory. A víš, Alíku, že v našem městě bydlí 15 tisíc obyvatel?“

Teda, 15 tisíc páníčků, to si vůbec neumím představit. To je tady určitě i 15 tisíc pejsků. Ptám se na to Pepika, ale neví. Tak přece jen neví vše. Rychle se to snaží zamluvit a začne mi vyprávět o tom krásném velkém červeném zámku:

„Dříve bydlelo panstvo na hradech, které byly postaveny většinou na vyvýšených, špatně přístupných místech, což nebylo zrovna pohodlné. Jednoho dne se místní pán Fictum rozhodl přestěhovat se z hradu Šumburk dolů k řece. Před 500 lety si zde postavil dům, který byl později přestavěn na zámek. To, jak vypadá zámek dnes, má na svědomí až hrabě Thun.“

Nemohl jsem si pomoci, musel jsem se optat, jak vypadá zámek uvnitř. Nikdy jsem tam nebyl. Pepa samozřejmě věděl: „V zámku je muzeum porcelánu, našel bys tam talíře, hrnky, mísy, kamna, ale to oni tě tam nepustí. Vždyť bys ještě něco rozbil.“

„A děti tam pouští? Vždyť by také mohly něco rozbít,“ zajímám se. Třeba pak poradím Jáchymovi, aby se tam šel podívat.

Pohádková země

„Děti raději chodí do sklepa.“

„Do sklepa?!“ leknou se. Ve sklepě já se bojím. Je tam tma a zima a zebou mě tam tlapy a vůbec, sklepy já nemám rád. A Jáchym taky sklepy nemá rád. Tak ať mi Pepík netvrdí, že tam děti chodí rády.

„Ve sklepě zámku je Pohádková země!“ říká Pepík, ale já mu to moc nevěřím. Na pohádky už jsem dost velký. „Opravdu, jsou tam skřítkci a také loutky, třeba Kašpárek. A princezna. Princezny já mám rád. Jsou pyšné jako já. Tak to má být.“

„A Pepo, myslíš, že bych mohl vylézt na támhleto věž? Třeba bych uviděl Jáchyma,“ ptám se, ale Pepík zavrtí korunou. „Ne, tam smí jen lidi. Vy pejsci si pěkně běhejte po parku. Ale ne, že nás budete honit. Měl bys být správně na vodítku.“

„Ani nevíš, jak rád bych byl teď na vodítku, kdyby na jeho druhém konci byl Jáchym,“ postesknou si.

Najednou jde okolo pán se skupinkou dalších páníčků a povídá jim, že jsou v anglickém parku. To jsem z toho zase celý zmatený. Vždyť jsme v České republice, tak jak to, že je park anglický?

Také jim povídá, že je zde velké množství vzácných stromů a další zajímavé památky, prý nějaká šála zelená. A že v parku prý stál také mlýn, hospodářský dvůr, rybník, pivovar a pila... Na to jsem se musel optat Pepy. Jak to, že kromě rybníka nevidím nic z toho, co ten pán vyjmenoval? A co je to ta šála zelená?

„Prej šála zelená!“ chechtá se Pepík a chytá se za hlavu. „Alíku, ty jsi vážně trdlo. To není šála zelená, ale sala terrena. Barokní letohrádek, támhle naproti zámku. Tam bydlím se svými pavími kamarády. Náš pavilón je zdoben sochami Jana Brokofa. A ostatní domy shořely při jednom velkém požáru.“

Víte, v čem se liší anglický a francouzský park?

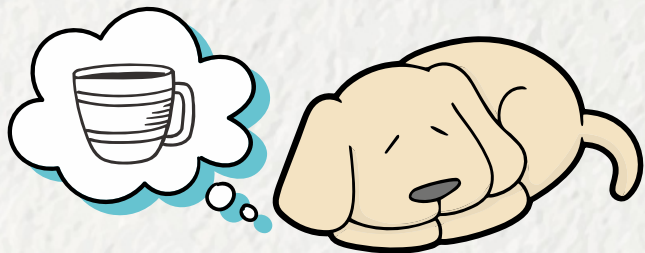

To je ta šála zelená?

To není šála zelená,
ale sala terrena

Už jsem z té spousty informací tak unavený, že se musím natáhnout do trávy a poslouchám, kdo že to byl ten Jan Brokof. Pepík začne pochodovat sem a tam a spustí:

„Jan Brokof byl významný sochař, v Klášterci působil dva roky a zanechal po sobě několik pozoruhodných soch. Jeho sochy najdeš v zámeckém parku, na zámku či na náměstí. V Klášterci se mu narodil syn, sochař Michal Jan Josef Brokof, a nedaleko odtud, na Červeném Hrádku, se pak narodil jeho druhý syn, Ferdinand Maxmilián Brokof, jeden z nejslavnějších světových sochařů.“

Jak tak ležím, zaškrundalo mi v bříšku hlady, Pepa říká, že je ten správný čas, abychom se šli podívat na zámecké nádvoří po něčem k snědku. Prý jestli pro nás nemají v cukrárně něco dobrého. Cestou slyším, že hraběcí rodina Thunů založila v Klášterci nad Ohří druhou nejstarší porcelánku v Čechách.

„Kde najdu tu skoro nejstarší porcelánku?“ ptám se Pepy.

„Ta už je zbouraná. Stála támhle na kopci, jak jsou teď obchodní domy. Je tam ještě zbytek kruhové pece, ve které se porcelán vypaloval. Ale nebuď smutný, Alíku, je tu i nová porcelánka na druhém konci města. Jmenuje se Thun 1794, a.s., vyrábí se v ní stále porcelán se značkou hraběte Thuna a pro děti je tam porcelánová školička. Mohou si tam ozdobit hrníček, nalepit ouško...“ To by bylo něco pro Jáchyma! Musím mu to říct, hned jak ho najdu.

Moc jsem Pepíkovi nevěřil, že na nádvoří dostaneme něco dobrého. Ale jen co jsme dorazili, zašimrala mě v čumáčku vůně masíčka, která vycházela z misky u zdi. To jsem nevydržel a slupnul jsem tu dobrotu, zatímco Pepa zobal drobky okolo zámecké cukrárny. Když tu najednou slyším povědomé vrčení a prskání. Hned jsem si vybavil kocoura Kuliška od sousedů, který úplně stejně prskal a vrčel těsně před tím, než mě seknul drápkem přes čumák. A to jsem se na jeho mističku jen podíval. Dost to tehdy bolelo. Moc se nerozmýšlím a utíkám raději k řece. Natáhnou se chvíli do stínu a poslouchám štěbetání ptáčků. Třeba mi prozradí, kde je Jáchym.

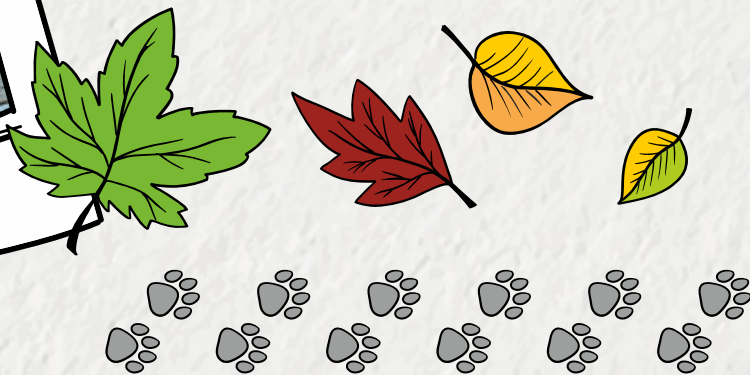

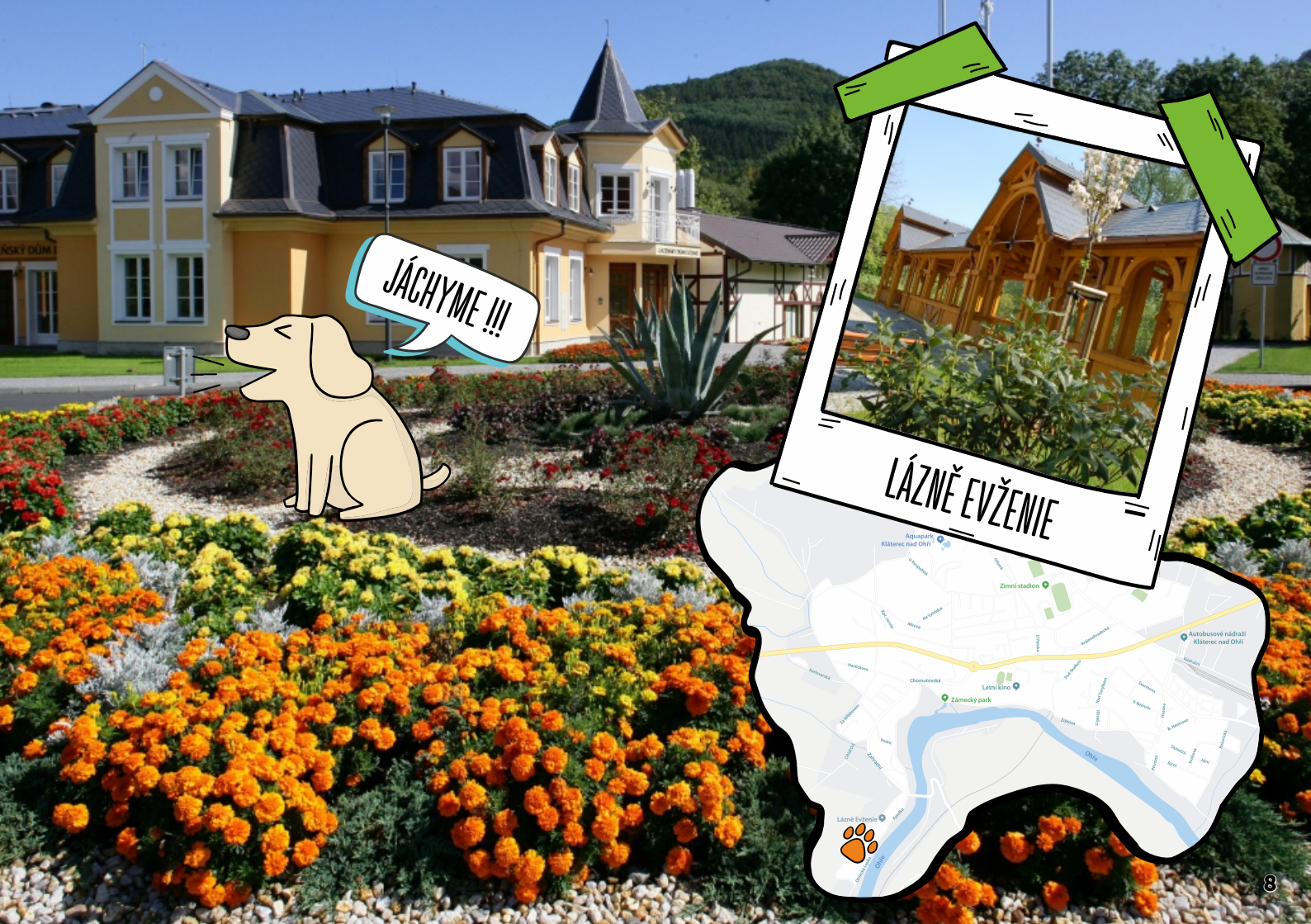
Za chvíličku mne probudily podivné zvuky. To nade mnou stál Pepík:

„Měl jsi vidět toho zámeckého kocoura! Matyáš se jmenuje. Koulěl očima, prskal a vztekle běhal kolem prázdné misky,“ držel se křídly za břicho a chechtal se, až mu tekly slzy.

Nejdřív jsem se také smál, ale pak jsem se zastyděl. Vždyť by se mi taky nelíbilo, kdyby mi někdo snědl oběd.

Kolem proběhl kluk podobný Jáchymovi. Rozbušilo se mi srdce, rychle jsem se rozloučil s Pepou a utíkám hledat svého malého pánička. Zkusím běžet do lázní, tam spolu často chodíme pro kláštereckou minerálku. Třeba ho tam najdu.

JÁCHYME!!!

LÁZNĚ EVŽENIE

„Haló, stojíš přímo v prostředku cesty, jdi stranou,“ ozve se z okna lázeňského domu.

„Kdo to na mě mluví?“ rozhlížím se kolem sebe a nikoho nevidím.

„Aha, zase nějaký zmatený turista...“ ozve se. Paní v okně nasadí umělý úsměv a strojeně povídá: „Dobrý den, vítejte v Lázních Evženie, v našich mladých, návštěvníky ještě ne zcela objevených lázních, ležících v Ústeckém kraji. Máme zde tři úžasně chutné léčivé minerální prameny. Evženie vás svými účinky a nádherou okolní krajiny přímo okouzlí!“

„Ne, ne, to je omyl. Já nejsem žádný turista. Já jsem Alík. Já jsem se ztratil. Bydlím tady ve městě, jen se potřebuji zorientovat, abych trefil domů. Jsem pes svého pána, který se mi ztratil. Totiž vlastně jinak. Můj pán se neztratil, on je zřejmě doma nebo mě někde hledá, ani já jsem ho neztratil. Právě naopak. Ne, to taky ne... Nějak jsem se do toho zamotal. Prostě nevím, kde jsem a jak ho zase najít.“

„Hmm,“ odušila paní lhotejně, „to je mi líto. Ale to neznamená, že tu můžeš jen tak překážet! Jsem Eugenie Fieberová.“

„Tak to vy jste ta Evženie!“ prohlížím si ji se zájmem, ona si však významně odkašle:

„Dávám přednost podobě E-U-G-E-N-I-E a děkuji, že jsi to vzal laskavě na vědomí. Potrpím si totiž na cizí podobu svého jména. Ta totiž vnímavým více napovídá, co toto jméno znamená. Ale chápu, každý nemůže být urozený. Já jsem z dobré rodiny a hlavně jsem urozená. A to dle významu svého jména.“

No nazdar! Nejdřív nafoukaný páv Pepík, teď tahle nepříjemná ženská... Zdá se, že spousta místních by nutně potřebovala pěkných pár lekcí na cvičáku, pomyslí si. „Teda, ty jsi chladná jako kus ledu. A taky skoro průhledná...“

„To si piš!“ odvěti nafoukaně. „Jak sám můžeš vidět, mám DOKONALOU štíhlou postavu, kterou si tady v místním wellness pravidelně udržuji. Ty tedy rozhodně víš, jak ženám zalichotit. Dobře, tak co tedy chceš?“

„Vyznáš se tu? Potřebuji poradit,“ snažím se hned využít její lepší nálady.

„Zda se tu vyznám? Ty asi vůbec nemáš potuchy, s kým to tu mluvíš, co?“ odpoví nabroušeně. „Mně a mému muži to tu kdysi patřilo!“

No tak to se mi zase nepovedlo. „Já ti stejně vůbec nerozumím. Jaký vlies a neobjevené vlásně? Já je našel!“

„Řekla jsem L-Á-Z-Ň-E ,vítejte V-LÁZNÍCH! Vítám zde místní hosty. A že jsou neobjevené? To je jen takový

reklamní trik. Když je něco neobjevené, chtějí to lidé objevit."

"A k čemu jsou takové lázně dobré?" vyzvídám.

"Lázně jsou od slova lázeň. Copak ty nevíš, co je lázeň? Pravda, vypadáš na to," ušklíbne se.

Tak to přehnal. „Jo, lázeň? To náhodou znám! To je to, když maminka mého malého pánička vezme kartáč a mýdlo, napustí vodu do vany a tam mě mydlí a máčí... To nesnáším. Dělá to čas od času dokonce i mému malému páničkovi. Fuj! Proč to ti lidé dobrovolně dělají?”

Eugenie se ušklíbne ještě jednou: "Zdá se, že abychom se mohli pohnout z místa, někdo tu bude potřebovat vysvětlit alespoň základy lázeňství. Mimochodem, to druhé slovo, které jsi zkomolil, je „wellness“. Ale začněme od začátku."

"Když myslíš, že to pomůže, jdeme na to! Udělám cokoli, abych znovu našel svého malého pána!" dodávám natěšeně.

"Dobře. Jsi pes, tak to povím takto: Sedni! A dávej pozor. Zkusím to vysvětlit jednoduše, aby to pochopil i... No, pes. Lázně nejsou jen o koupání. Obecně se dá říci, že lidé jezdí do lázní proto, aby se léčili za pomoci určitého přírodního léčivého zdroje, odpočinuli si tam a cítili se dobře na duši i na těle. Tímto přírodním léčivým zdrojem jsou u nás v Klášterci nad Ohří tři minerální prameny. Aby bylo léčení účinné, musí se v lázních ubytovat a strávit tu nějakou dobu a přitom projít určité procedury, tedy léčebné kroky – jako je třeba pít léčebné vody, koupele, bahenní lázně, cvičení a podobně. Na to vše dohlíží lékař. Ale lázeňství tu není jen pro ty, kdo jsou již nemocní. Je třeba starat se o své zdraví dříve, než člověk, či ve tvém případě pes, začne pocítovat, že mu není dobře. Tomu se říká prevence."

„Aha, takže mi dají sádru dříve, než si zlomím nohu.“

„Na zlomenou nohu to fakt neplatí,“ odvětlí Eugenie.
„Ale princip jsi asi pochopil.“

„A co že je to ten velnes?“ ptám se, ale začínám tušit, že tyhle informace mi asi najít Jáchyma nepomohou.

„Pod tím si můžeš představit všechno zdravé, dobré, zdravý životní styl, sport a pohyb, odpočinek, krásu a tak podobně. Wellness ti pomáhá k tomu, aby ses cítil... no prostě, jak se dnes říká, [uel]. Je to celosvětově děsně oblíbené. Každý si pod tímto pojmem vybaví něco jiného a společné pro tyto představy je to, že se poji právě s něčím příjemným a odpočinkovým.“

„To je jasné. Já si třeba představím věnec buřtů, teplý měkký pelech a celodenní drbání na břiše.“

Eugenie se chytá za hlavu.

Raději pokračuji: „Jenže já teď moc v pohodě nejsem. Ztratil jsem se páničkoví a musí mu být po mně už dost smutno. A z toho je zase smutno mně. Už to mám! Až ho potkám, pošlu ho sem k tobě do lázní. Chci, aby se malý Jáchym cítil dobře.“

„To ti schvaluji. Ale nepřerušuj mne a poslouvej. Povím ti ještě příběh objevení klášterských pramenů.“

Je tomu už hodně, hodně dávno, přesně v roce 1883, kdy první pramen objevil Josef Ficker, zemědělec, který měl velkou rodinu a hospodářství. Pro svá zvířata potřeboval vodu, a tak vykopal novou studnu. Zjistil, že voda v ní má kyselou, ale velmi příjemnou chuť. Nechal si vodu otestovat v Praze a dostal potvrzení, že jde o kvalitní minerálku. Zpráva o nalezeném prameni se, jak už to na malém městě bývá, rychle rozkřikla a lidé si začali chodit pro vodu. Z Kadaně si pro ni jezdili dokonce se sudy. Stála tehdy pár krejcarů.

A nyní vstupuji na scénu také já se svým mužem, Františkem Fieberem. Když si mne namlouval, cukroval se mnou a po svatbě jsme s Františkem měli doslova sladký život. Podnikal totiž v cukrovarnictví v Ústí nad Labem, dařilo se nám moc dobře. Proto když přišel v roce 1896 s nápadem, že pramen od Fickerových odkoupí, tak jsem si nejprve myslela, že má horečku... Můj drahý choť hodlal do svého pramene vložit hodně našich peněz. Nespál, téměř nejedl, zatímco dnem i nocí přemýšlel o tom, co s pramenem udělá. Říkal mi, že to chce nějaký nápad. A pak to přišlo. – Rozhodl se, že vytvoří prodejní značku a tehdy ještě bezejmenný pramen pojmenoval po mně, své manželce – Eugenie. Musím říci, že si mne tím pro svůj plán nakonec zcela získal. Také nechal odborně upravit pramen, aby se voda dala dobře čerpat, založil park a postavil nové budovy.

Mezi nimi také plnírnu lahví. Prodávali jsme vodu ve velkém a vyplatilo se to. To můj František na tomto místě položil základy dnešních lázní. Evženie byla prohlášena léčivým pramenem. O rok později – 1897 – tedy před více než 120 lety byl zase při kopání nové studny objeven další pramen, který patřil částečně městu a částečně spolku ostrostřelců. To byla tedy trefa do černého. Byl pojmenován jako Městský pramen.

Oba prameny měli později v pronájmu další obchodníci a prodávali je pod názvem Klášterecká kyselka do celého světa. Stala se velmi populární. Vedle thunského porcelánu byla důležitým vývozním zbožím, které mohl Klášterec světu nabídnout. Pili ji zákazníci v Americe nebo za války dokonce i v Africe. Tam je minerálních vod nedostatek. Na konci minulého století, tedy poměrně nedávno, byl při velkých stavebních úpravách lázní nalezen ještě třetí pramen, který byl nazvaný Klášterecký. Všechny tři prameny jsou oblíbené u místních obyvatel i návštěvníků dodnes.

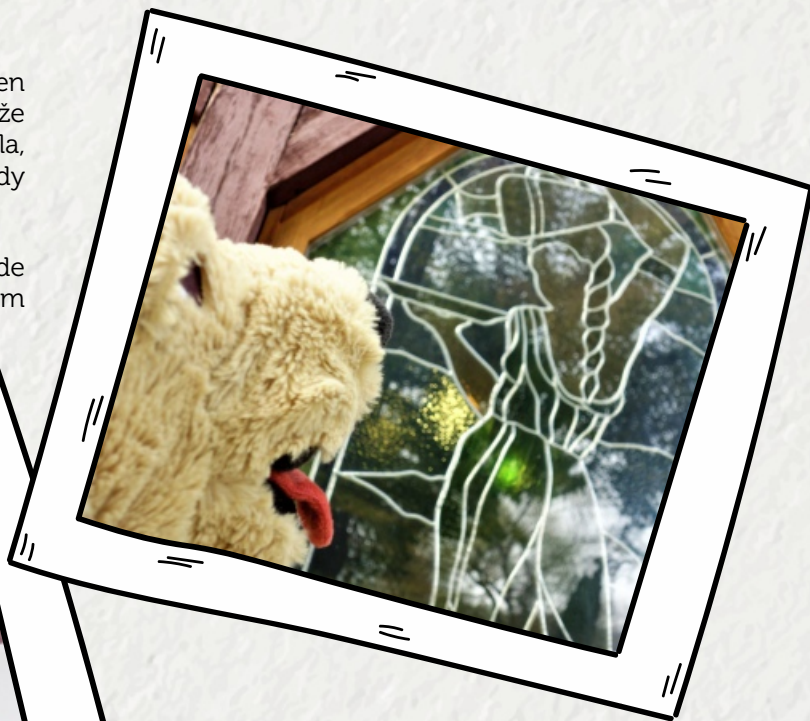
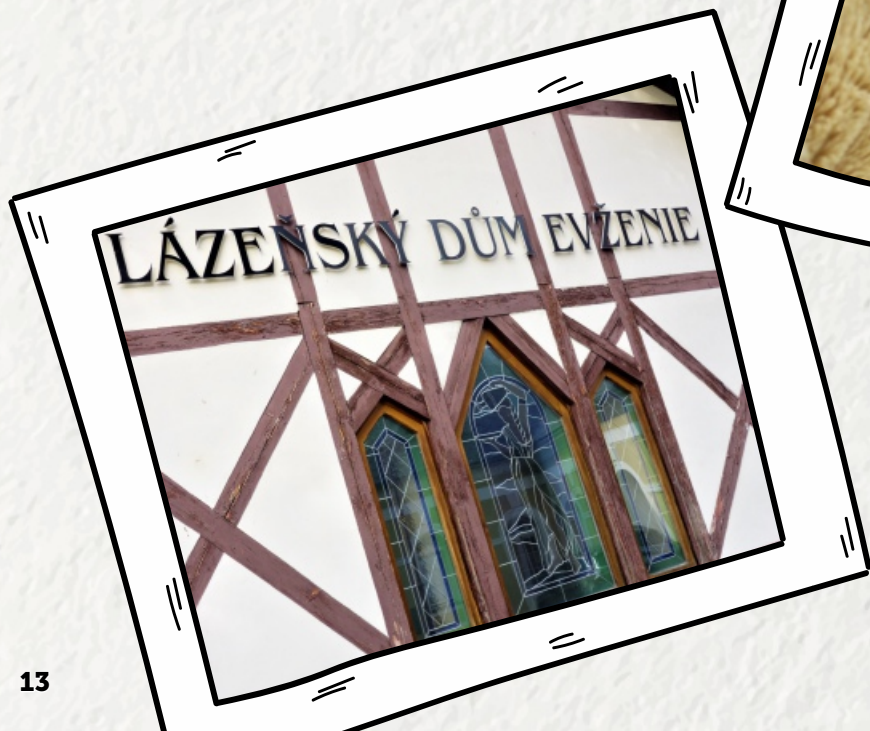
„Tedy když je to tak výnosné, Eugenie, co kdybych si našel nějaký vlastní pramínek? Pojmenoval bych ho hrdě Alíkův pramen.“ Nebo raději Jáchymův, pomyslim si a zastydím se, že jsem na něj málem zapomněl. „Tak kde jsi, pramínku? Ukaž se...“ pobíhám dokola. „Hurrrá, už ho mám!“

Děti, co myslíte, že je potřeba ve městě postavit k tomu, aby tu mohly být otevřené lázně a aby se tu návštěvníkům líbilo? Napadne vás alespoň pět možností? Alík v tom má jasno, chtěl by například: park plný patníků, obchůdek s kostmi a dobrůtkami, cvičák se spoustou překážek na přeskakování nebo bahnitý rybníček, kde by se mohl pořádně „vykoupat“.

Až jsem z toho povídání dostal žízeň. Ochutnám jeden z místních pramenů a začínám být trochu nervózní, že tu ztrácím čas. „Na začátku svého povídání jsi mi říkala, milá Eugenie, že se pohneme z místa. Kdy už se tedy dostaneme k tomu, kde najdu svého pána?”

„Ehm, no, jak to říci?” ošívá se Eugenie. „Přebývám zde v Klášterci sice léta letoucí, ale už nějakou dobu jsem jen součástí tohoto vitrážového okna.”

Pro zvědavé hlavičky

*Víte děti, co je vitrážové okno?
Kde kromě lázni můžete taková okna vidět?*

„Už je to hodně dlouho, co jsme si naposledy vyšli s manželem do města. Lidé tu procházejí s kočárky, jezdí na kolech a koloběžkách. Chodí k nám do lázeňského domu do bazénu, do kavárny i na městské slavnosti. Občas projedou vodáci a ti mě pěkně štvou s tím svým AHOJ. Je to pěkně nezdořilé! Vždyť se ani neznáme. Proběhni se parkem dál a uvidíš, kam už já nedohlédnu, možná už nejsi daleko od cíle.“

„Takže mi nepomůžeš?“ zeptám se vyčítavě. Sedám si na zem a na čele se mi objevuje malá vráska z toho, jak usilovně přemýšlím.

„Viš, co jsem dělala já, když jsem byla nucena být kvůli nějaké neodkladné obchodní záležitosti odloučena od svého drahého Františka? Psala jsem mu dopisy. Každý den. Aby věděl, jak mi chybí.“

„Dopisy?“ podívám se upřímně. „Myslíš, že když to neznám já, znaly a ocenily by to dnešní děti? Tak já to tedy zkusím...“

Děti, zvládnete po Alikovi opravit tu hromadu pravopisných chyb?

Můj mylí páničku Jáchime,

Jaxe máš? Posílám ti pozdrav
s lazni a taky od pani Eugenije.

1. Bil jsem v kavárně.
2. Ochutnal jsem i místní prameny
a musím říct, že chutnají fakt „minerálně“.
3. Prošel jsem se parkem a našel jsem studny a sochi.
Skoušel jsem dokonce najít i vlastní pramen
a povedlo by se mi to, kdyby se mi Eugenie
nevismála, že to už je „objevená“ místní kašna.
4. Vyděl jsem krásné jezýrko s kachnamy a vodním
altánkem...
5. V loděnicí se dá pučit lodička.
6. Do bazénu lázeňského domu mně nepužtili.

Posílám ti pac a pusú. Moc mi chybýž
Tvůj Alik.

Hodil jsem dopis do schránky, rozloučil se s Eugenií a rozhodl jsem se, že z lázni poběžím na náměstí. Tam by také mohl Jáchym být a čekat na mne. Přicházím k vysokému bílému domu s věží. A koho nevidím? Po chodníku si to vykračuje můj nový kamarád páv Pepík.

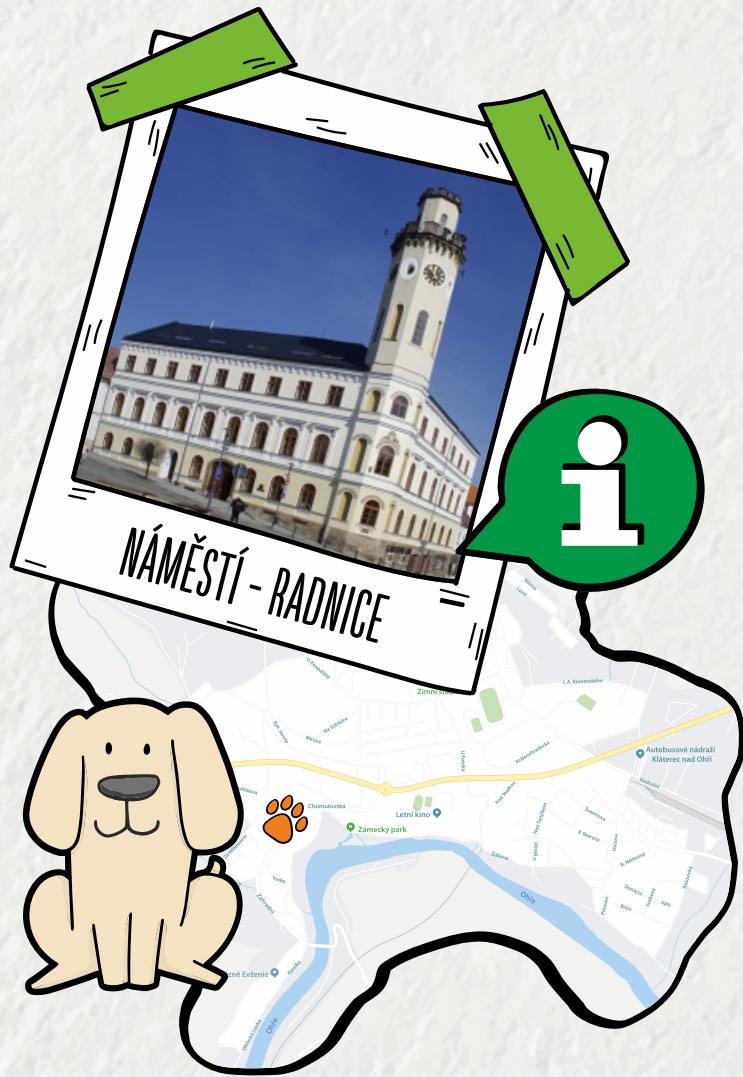
A už jsem se ani nemusel ptát...

„Viš, co je to za dům?“ povídá Pepík a nečeká na odpověď, je mu už jasné, že nevím. „Tak ten velký bílý dům s vysokou věží a hodinami je radnice. Stojí tu již 165 let a má v ní kancelář pan starosta, který se spolu s ostatními úředníky stará o naše město a jeho obyvatele.“

Starosta? Proč starosta? Asi protože se o město stará, má spoustu starostí, je starší... Co já vím. Nakouknu do turistického informačního centra pod radnicí. Paní mi dala mapku města, na ní jsou mimo jiné i dětská hřiště ve městě. To je nápad! Oběhnu hřiště ve městě, určitě na některém z nich najdu Jáchyma! Dozvídám se, že zde najdu také městskou galerii Kryt. Představte si, že tu kdysi dávno byla šatlava.

„Viš, co je to šatlava?“ zkouší mě zase Pepík. Nevím. Špitál, šatlava, začnu z toho za chvíli šišlat.

Vy děti, vy víte, co byla šatlava?

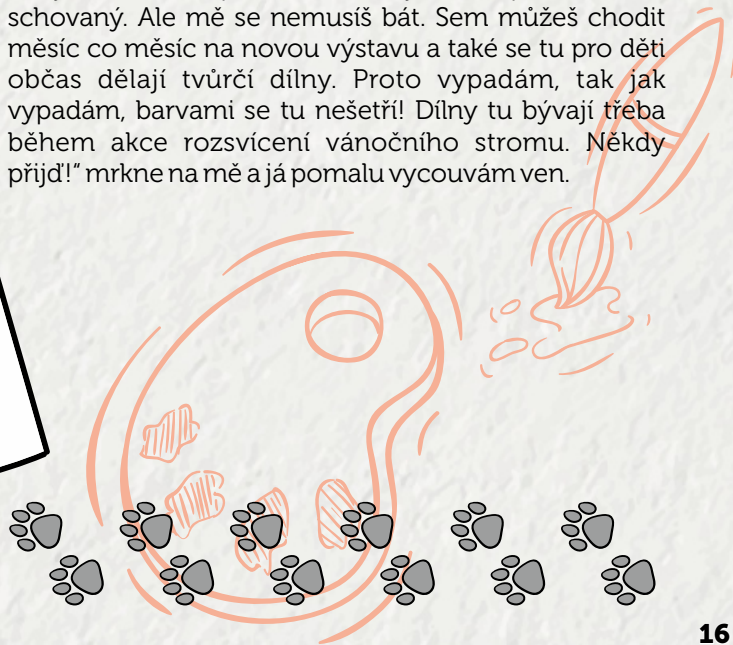

„Šatlava bylo vězení pro hodně zlobivé dospěláky,“ chlubí se Pepík, že zase všechno ví. Tam se musím podívat, pomyslím si. Pomalu se blížím ke dveřím a koukám do toho strašného bývalého vězení... A představte si, je to moc pěkná místnost s veselými obrázky. Osmělím se a jdu dovnitř.

„Fuj to jsem se lekl!“ zakřučím a s hrůzou koukám na obrovského pavouka.

„Já jsem Alfréd,“ povídá mi. „Já jsem tu pořád někde schovaný. Ale mě se nemusíš bát. Sem můžeš chodit měsíc co měsíc na novou výstavu a také se tu pro děti občas dělají tvůrčí dílny. Proto vypadám, tak jak vypadám, barvami se tu nešetří! Dílny tu bývají třeba během akce rozsvícení vánočního stromu. Někdy přijď!“ mrkne na mě a já pomalu vycouvám ven.

Běžím zpátky na náměstí za vykračujícím si pávem Pepíkem. „Víš, jak se jmenuje ten sloup uprostřed náměstí? Sloup Nejsvětější Trojice. Bývá chybně označován jako morový, ale byl naopak postavený jako poděkování za to, že se Klášterci mor vyhnul,“ poučuje mě Pepík a já jsem zas zmatený.

„Co je to ten mor?“ ptám se zvědavě. **Děti, vy to víte?** „To byla hodně ošklivá a nakažlivá nemoc, na kterou nebyly léky. Šířila se tehdy celou Evropou a zabila spoustu lidí.“

Tak to jsem snad ani vědět nechtěl. Běžíme spolu pod náměstí ke krásnému velkému červenobílému domu.

„Víš, co je to za dům?“ ptá se Pepík a už mi trochu začíná lézt na nervy.

„Druhý zámek?“ zkusím to.

„Já padám!“ zařve Pepa a svalí se na záda.

„A jak to mám asi vědět?“ cítím se dotčeně. „Tak mi to řekni, když jsi tak chytrý.“

„Je to kostel,“ zvedá se Pepík a hned je zase ve svém živlu, že mě může poučit. „Kostel Nejsvětější Trojice.“

„Tak se jmenoval i ten sloup na náměstí!“ zvolám nadšeně a jsem na sebe náramně hrdý.

„No vidíš, Alíku! Aspoň je vidět, že nemluvím do větru a posloucháš mě. To jsem rád.“

Ani nevíte, děti, jakou mám ze sebe radost. Vyslechnu si ještě výklad o tom, že kostel založil hrabě Thun, stejně jako zámecký park a tu šála... ehm... teda sala terrena. A že je tu ještě jeden kostel, ten se jmenuje Panny Marie Utěšitelky, je nad náměstím a je u něj hřbitov. Hřbitov já znám. Tam jdu někdy s Jáchymem dát kytičku páničkům, kteří už nežijí. Pepík říká, že je v tom kostele na stropě krásná freska. Přemýšlím, jak tam asi vylezla, ta freska. Pepík se raději ptát nebudu, ale je to určitě zvířátko. Něco mezi treskou a fretkou. Treska je moc dobrá rybička. Ryby já tuze rád. A fretku Alžbětu znám od nás z ulice. Nosí na krku rolničku a zrovna moc nevoní.

Děti, víte, co je freska?

To už mě Pepík posílá na protější chodník a prý mám jít pořád po něm, nejdřív z kopce k hlavní bráně do zámeckého parku a pak nahoru k nějakému kruhovému objezdu. No, jsem z toho trochu jelen, ale běžím. Mapku města mám s sebou a zkusím oběhnout ta hřiště. Dobíhám ke kulturnímu domu, kde se prý odehrávají divadelní pohádky pro děti a třeba i karnevaly a strašidelné stezky. Prý teď ale bude kulturní dům delší dobu zavřený, bude se celý zvětšovat a bude v něm pak i knihovna pro děti. To musím Jáchymovi všechno říct, ten bude koukat, kolik jsem se toho dneska dozvěděl.

Naproti kulturáku stojí taková pěkná velká stará budova. O té mi Pepík také něco říkal, ale kdo si to má všechno pamatovat. Zkusím přiběhnout blíž, třeba si vzpomenu.

„Alíku!“ slyším povědomý hlas. Vydám se kolem té budovy uličkou k velké bráně. Za ní vidím spoustu laviček a velké pódium. Pepík na mě mává přes plot ze zámeckého parku.

„Tak už jsi byl u špejcharu?“ huláká na mě.

„A jo, špejchar!“ vzpomínám si. Budova, která dříve sloužila k ukládání obilí. Později byl přestavěn na pivovar a pivo se v něm vařilo ještě před 85 lety. „A Pepo, proč jsou tu ty lavičky?“

„Tady je letní kino, Alíku. V létě se tu promítají filmy. A také se tu konají koncerty, pálí se tu čarodějnice a bývají tu i další akce pro děti a dospělé. Občas tu poslouchám přes plot.“

„Jak jako pálí čarodějnice?“ ptám se vyděšeně. Vím, že jsem říkal, že na pohádky už dávno nevěřím, ale tohle je na mě trochu moc.

„To je taková tradice vždy poslední dubnový den. Na náměstí se postaví májka, to je vysoký ozdobený strom, kterým lidé vítají jaro. A večer na různých místech rozdělávají velké ohně, kde spálí čarodějníci. Ale neboj, je vyrobená z proutků, slámy a starého oblečení. Také si lidé opečou buřty a zpívají třeba u kytary.“

Buřty... zatmělo se mi před očima. Jak já bych si dal buřty... Teď je ale hlavním úkolem najít Jáchyma, zaháním představu voňavého masíčka.

„Pepíku, děkuji ti za všechno, já musím běžet dál,“ rozloučím se s kamarádem, ten si prý do města netroufne a popřeje mi hodně štěstí.

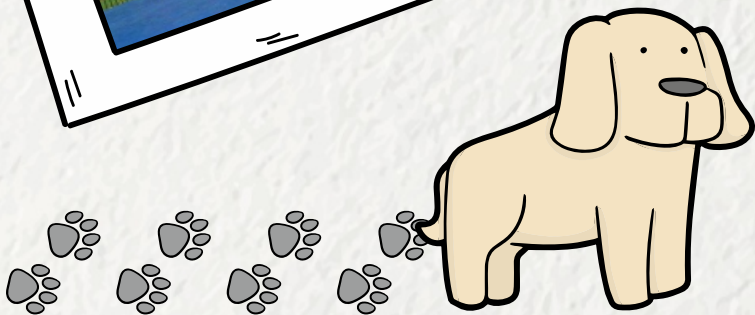
Běžím dál po tom dlouhém chodníku, přeběhnu opatrně silnici přes přechod pro chodce a myslím jenom na Jáchyma. Uvidím ho ještě někdy? Běžím, ani nesleduji cestu a najednou kolem mě prosvítí kolo. A další. Jejda, kde to jsem? Uskakuji holce na bruslích a najednou v dálce vidím kluka na malém kole. Je to on? Poskočilo mi srdce. Kluk mě však bez povšimnutí míjí a jede dál. Rozhlédnu se po novém parku a vidím páníčky na kolech, bruslích, někteří tu i běhají.

Vběhnu na oplocené hřiště a koukám, zda neuvidím Jáchyma.

Najednou mě přeskočil kluk na koloběžce. To jsem se lekl! Kam letěl? Rozhlížím se a najednou další. Přeskakují mě, jako bych tu nebyl. Na koloběžce i takových prkýnkách na kolečkách. Kam jsem to zase vlezl?

„Pejsku, mazej pryč, tady jsi ve skejtparku, ještě tě zajedem!“ volá na mě kluk v bílé mikině a já radši peláším pryč.

V dálce vidím zvláštní hřiště, nejsou tam klasické dětské prolézačky, ale takové divné žebříky. To je asi nějaké moderní hřiště pro větší děti. Tady asi můj Jáchym nebude. Zkusím ale vylézt na ten nejvyšší žebřík a rozhlédnu se pořádně. Jáchyma nikde nevidím.

Vyběhnu z parku a vidím školu. Do téhle ale Jáchym nechodí. Ten chodí ještě do školky a ta je... Co já vím, kde je, vždyť jsem se ztratil. Pozoruju malé páníčky, jak s pusou od ucha k uchu vybíhají ze školy, další však jdou do školy zpátky, a to už je odpoledne. Zadívám se na nápis u dveří: V-O-L-Ň-Á-S-E-K. Hm, to zní jako ocásek.

VOLŇÁSEK

V Domě pro děti a mládež Volňásek mohou děti nejrůznějších věkových kategorií po celý školní rok navštěvovat celou řadu kroužků. Zábavné, pohybové i vědomostní. O prázdninách zajišťuje příměstské tábory. To znamená, že když rodiče třeba musí do práce a vy zrovna nejste někde na prázdninách u babičky nebo třeba na opravdovém táboře, můžete sem přes den docházet a jezdit s ostatními dětmi na výlety a večer se zas vrátíte do svých domovů.

Běžím po ulici o něco výše, podle mapky by tam měl být stadion. To je ale horko, sluníčko hřeje, až se mi z kožíšku kouří, na chvíli se po cestě schovám do stínu lavičky. Na lavičce sedí pán s paní a ta říká:

„Večer vezmeme Vendelína na nový atletický ovál, může tam běhat i veřejnost, ráno i večer. Je moc pěkný, celý nový.“

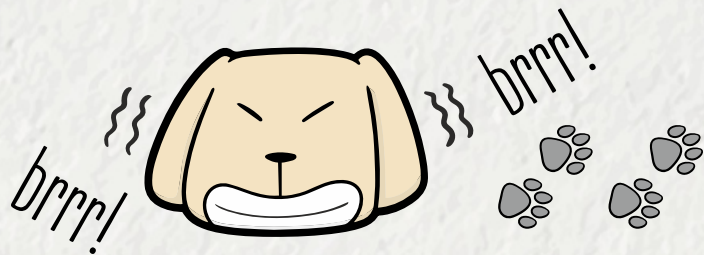
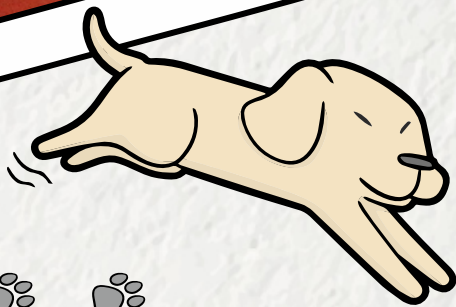

Ani jsem neslyšel, co pán odpověděl, protože jsem pelášil směrem, co paní ukazovala, a už jsem se těšil, že na tom velkém novém hřišti potkám Jáchyma. Míjím tenisové a volejbalové kurty a už vidím krásný velký atletický ovál. Je celý barevný a skutečně láká k proběhnutí, vbíhám těsně zavírající se brankou, slyším, jak na mě někdo volá: „Stůůůj! Tam psi nesmějí!”

Ale dělám, že neslyším. Běžím po oválu, co mi tlapky stačí, a rozhlížím se všude možné, jestli neuvidím ty zrzavé roztomilé vlásky svého páníčka. Po chvíli si uvědomím, že běhám pořád dokolečka. To jsem ale truhlík. Jsem celý udýchaný a tlapky se mi podlamují. A Jáchym nikde.

Zkusím ještě vběhnout do té velké budovy s obloukovou střechou.

Tady je ale zima. Velcí páníčci tu jezdí na ledě na takových srandovních botách, v rukou mají zahnuté klacky a na hlavách helmy. Tak ani tady není.

Od zimního stadionu běžím mezi velké domy, opatrně přebíhám silnici a vidím na jednom domě velkou loď. Teda, co tady dělá loď... Ale mě už snad nic nepřekvapí. Běžím dál nahoru do kopce kolem skály, vidím rodinné domky. Snad běžím dobře. Začalo trochu pršet, tak se schovám do támhletoho lesíka.

Hned zkraje lesa mě vítá cedule. Aha, tak těch cedulí je tu víc. Jaká tu bydlí zvířátka, jaké tu rostou stromy. Pomalu čtu nápis: T-R-N-O-V-N-Í-K.

Au, rychle pryč.

Jéé, tady je krásné hřiště. Takové barevné, jako pastelky. Je tu ale plot, asi sem pejsci nesmí. Ale malých páníčků tu několik je. Není tu i ten můj?

„Jáchyméééééééééé!“

„Co tady křičíš, chlupáci?!“ oboří se na mě kočka. Začnu raději couvat. Na kočky si pes musí dát pozor. Hned si pro jistotu zakrývám čumáček. Mají takové dráčky, které vytahují a zatahují, jak se jim zlíbí. Já mám taky dráčky, ale mám je pořád vytažené, aby se nikdo nelekl. A jen se s nimi drbu, když mě svědí kožíšek. Ale blechy nemám, děti!

„Ahoj, já jsem Alík. Já jsem se ztratil,“ snažím se být přátelský.

„Já vás psy nechápu. Jak se můžete ztratit. Čenichy máte větší než my kočky, značujete si cestu všude, kde se dá, a pořád se ztrácíte.“

„Já jsem se ztratil poprvé,“ odvětim trochu nabručeně. Je chytrá jak rádio, pomyslím si a raději běžím dál. Vydám se po silnici z kopce.

Hmm, zajímavé,
tolik stromů

Znáte děti nějaké druhy stromů?

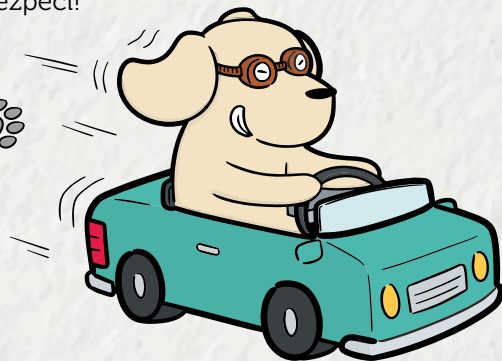

Běžím, co mi tlapy stačí, na mapě je poblíž totiž další hřiště a tam už určitě bude můj Jáchym. No moment! Děti, dávejte pozor, tady nejste na hřišti, ale na silnici! Zatočila se mi hlava, když jsem uviděl, jak holky a kluci na kolech a tříkolkách můjí dopravní značky.

Volám na ně. Ale oni mě neslyší, vriskají a smějí se, až jsem z toho celý popletený. A velcí páníčci si tu klidně sedí na lavičkách, všemu přihlížejí, někteří naopak běhají za dětmi a do těch silnic je postrkují!

Čekám poslušně na přechodu pro chodce, abych jim to doběhl říct, ale nic nejede. Najednou si prohlédnu dopravní značky pořádně, jsou nějaké menší. To jsem ale truhlík, vždyť děti si je tu jen trénují! Jsou tu v naprostém bezpečí!

Přes silnici najednou vidím další hřiště. Opět podivné žebříky, jako byly v cykloparku pod tržnicí. Je tam několik dětí, malých i velkých, běžím se tam podívat.

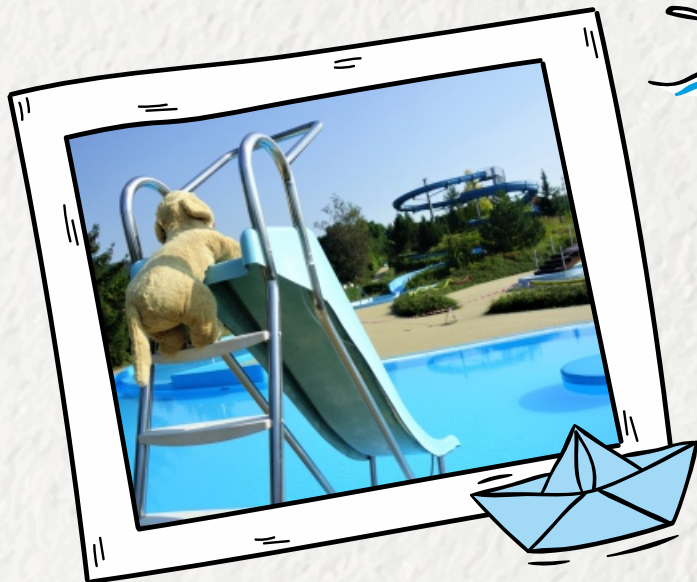
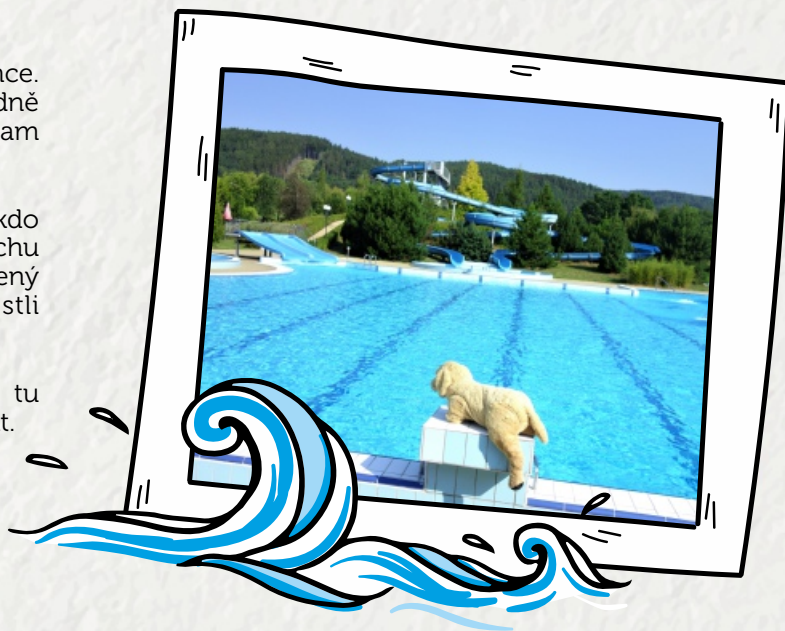
Teda! Kam ten páníček letí? Copak má křídla? Koukám s otevřenou tlamou. Nějaký velký páníček do půl těla tu lítá vzduchem a přeskakuje malé páníčky. Tělo samý sval, taky bych měl trénovat skoky, to mi pravda moc nejde. Opět nemám štěstí a pokračuji dál ve své cestě městem.

Běžím ulicí, která je ale pěkně dlouhá! Ta nemá konce. A najednou vlevo vidím koupaliště. Je tam hodně malých i velkých páníčků, je krásně teplo, nebude tam i ten můj?

Proklouznu velkou bránou dovnitř, naštěstí si mě nikdo nevšiml. Pejsky tady nevidím, asi sem nesmíme. Trochu mě na asfaltu pálí tlapky, tak vbíhám na krásný zelený trávník. Probíhám mezi dekami a koukám, jestli nepoznám nějakého páníčka.

„Jéé, mamiíí, to je krásný pejsek!“ Vzbudil jsem tu trochu rozruch. Ale krásný jsem, to zase musím uznat.

Vylezu na támhletu věž, třeba mě Jáchym uvidí. Jejda, to je výška! A ta holčička skočila dolů! Ta je šikovná!

Zkusím raději klouzačku pro děti. Na podobné jsme se klouzali s Jáchymem na hřišti za městem a bylo to moc prima. No jo, ale ona vede do vody! Tak to se asi bojím. Jejda, to klouže. Hlavně si nenamočit kožíšek.

Najednou vidím věž ještě vyšší. Vedou z ní klouzačky, ale celé zakroucené. V dálce vidím rodinné domečky. Že bych patřil tam?

💡 Vite, děti, který hrad se týčí za Alíkem?

„Ahoj, já jsem Alík. Já jsem se ztratil.“

„Ahoj Alíku. Já se jmenuji Jinny, vyslovuje se to „džiny“. Jsem tu venku se svou paničkou.“

„Ty se máš, Jinny, já nevím, kde můj pániček je. Prošel jsem celé město křížem krážem a nikde jsem ho nenašel,“ říká smutně.

„A kolik tvému páničkovi je?“ ptá se mě má další nová kamarádka a vypadá to, že mi chce pomoci.

„Čtyři a fousek. Jmenuje se Jáchym.“

„Tak to je ještě precek. Zkus Cestu z města,“ radí mi.

„No jo, ale kterou?“ ptám se zmateně.

„Tady nad posledními domky je opravdická Cesta z města. Ona se tak jmenuje! Jsou tam prolézačky pro děti, houpačka, obrázky se zvířátky, dětem se tam moc líbí. Třeba ho tam najdeš!“

„Teda, Jinny, ty jsi zlatá, ani nevím, jak ti poděkovat!“ křičím už přes rameno a peláším směrem, který mi ukázala.

Běžím po cestě kolem rodinných domků, je tu šipka. Asi jdu dobře. Další šipka. Vidím hřiště, celé ze dřeva, a obrázky zvířecích kamarádů. Tady jsme určitě už jednou byli. Pomalu hláskuju nápis D-E-N-D-R-O-F-O-N. Ano, to si pamatuju! Jáchym vzal do tlapy paličku a zvonil na dřevo. Každý kousek dřeva zněl jinak. Skákal pes, přes oves, to se mi moc líbilo.

Jé, tady je namalováno, kam doskočí jaké zvířátko. Pejsek tu teda není. Asi jsou tu jen zvířátka, co bydlí v lese. Tak to jsem zvědavý, kam doskočím. Určitě stejně daleko jako jelen!

Hm, tak jako blecha. Tak nic.

„Co tady děláš? Chceš vidět, jak skáču já?“ ozvalo se za mnou. Teda, to je zvláštní pejsek. Má dlouhé uši a krátký ocásek.

„Ahoj, já jsem Alík. Já jsem se ztratil,“ rychle zamluví svůj nepodařený skok. Pejsek ke mně přihopsá, až se zastydím. „Kde ses to naučil?“ vyzvídám.

„My zajíci to umíme odmalička.“

Zastydím se ještě jednou, že jsem ho nepoznal. O zajících mi vyprávěl Jáchym. Při vzpomínce na Jáchyma se mi vloudily slzy do očí. Tak tady taky není...

„Nebud smutný, Alíku. Jestli chceš, já tě skákat naučím,“ povídá zajíc. Jen to dořekl, zmizel ve křoví. Někdo jde!

„Tak tady jsi. Honíme tě už celou věčnost,“ říká pán v černé uniformě. Fousy má jako Jáchymův děda. Chci mu všechno říct, kdo jsem, či jsem, ale najednou ze sebe nemůžu vydat ani hlásku a zdřevění mi tlapky. Nemůžu se ani hnout, pán v uniformě se ke mně sklání a bere mě do náručí.

Představte si, co jsem se dozvěděl cestou autem od upovídáného pana strážníka... Že jako spousta jiných měst, i Klášterec nad Ohří má svá strašidelná tajemství!

V domě, kde sídlí městská policie a pošta, prý bydlí první z kláštereckých strašidel, bílá paní, která dělá společnost městským strážníkům.

Na další dvě strašidylka můžete narazit v galerii Kryt, kde byla dříve šatlava. Když budete při prohlížení obrázků potichu, můžete slyšet ducha Hanse Baborky. Jeho život skončil v městské šatlavě těsně po druhé světové válce. Teď má v galerii za úkol střežit umělecká díla a čas od času rozsvítit či zhasne některé ze světel, případně si dojde na záchod a nezapomene za sebou spláchnout. Tím druhým, který zde hlídá a pomáhá, je vězeň přivázaný v okovech přímo v prostorách galerie. Když se zaposloucháte, uslyšíte v galerii cinkání řetězů.

Všechna naše strašidla jsou ale hodná a bát se jich rozhodně nemusíte. Jen si dávejte pozor, aby vám nevyvedla nějakou veselou lumpárnu, jako to například velice ráda dělají strašidla na kláštereckém zámku. Mají dlouhou chvíli, a tak v jednom kuse zlobí a dělají si z někoho legraci. Jako třeba Matyáš, kterému tak na zámku říkají podle hraběte Josefa Matyáše Thuna. Ten má na kontě nejvíce ztřeštěných nápadů. Bývalí obyvatelé zámku mu říkali "černý pán" a od té doby, co mají na zámku

také kocourka Matyáše, dělají si tam strašidla, co chtějí. Vyprávět by mohly třeba paní uklízečky, které Matyáš poplácává při práci po zadku!

Doufám, že mě strážníci vezou domů. Opatrně vykouknu z okna a s hrůzou vidím vysoký plot. Tak to je konec. Jdu do vězení. Za trest, že jsem se ztratil. Že jsem vymyslel tu schovku, kde mě Jáchym nenašel. Tak tady už mě nenajde nikdy. Páni v černé uniformě mě předávají vysoké paní a ta mě zavírá za mříže. Schoulím se do rohu a naříkám.

„Nebreč, chlupáci,“ říká mi paní, přisune mi misku s granulky a podrbe mě za ušima. Po cestě městem mi teda vyhládlo, to je pravda. Opatrně se zvedám, zbaštím plnou misku a zapiju to několika hlty vody. Chci té paní říct, jak se jmenuji a kam patřím, ale pořád ze sebe nemůžu vydat ani hlásku. Paní odchází a já se ocitám sám.

„Ahoj, jak se jmenuješ?“ ozve se z vedlejšího kotce, až leknutím nadskočím.

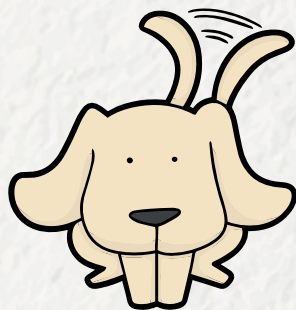
„Ahoj, já jsem Alík, já jsem se ztratil,“ odpovídám a jsem rád, že se mi vrátil hlas. Nakouknu přes mříže a spatřím dvě velké fenky. Jedna je bílá jako sníh, druhá zrzavá jako liška.

„Pojď k nám blíž, ať si tě pořádně očucháme, Alíku. A neboj se, tady jsou všichni hodní,“ povídá ta rezatá. „Já jsem Tesa a tohle je Brusinka.“ Bílá Brusinka. To jsem z toho jelen. Jdu blíž a holky si mě očuchávají jedna přes druhou a radostně vrtí ocásky, že mají nového kamaráda.

Přišel se na mne podívat pan doktor, to jsem se ale opravdu bál, protože si moc dobře pamatuju, jak je hodný a pak mě, když už to vůbec nečekám, něčím bodne! Prý je to proto, aby mi bylo dobře a nebyl jsem nemocný. Dělal jsem, že se nebojím, ale klepal jsem se jako ratlík. Tentokrát zbytečně, pan doktor byl opravdu hodný. Pohladil mne a slíbil, že mi policie najde pánička. Tak jsem čekal a čekal, až jsem z toho usnul. Zdálo se mi, že dovádím s Jáchymem na zahradě, schovávám se za stromem a slyším Jáchyma:

„Alíku, Alíku! Už tě vidím, už tě mám!“ a v tom mě zašimralo ranní sluníčko na čumáčku a pomalu otvírám jedno oko. A představte si, koho nevidím. Nade mnou stojí Jáchym! Běžím k němu a skáču na mříž.

„Alíku! Tolik jsi mi chyběl,“ říká Jáchym, paní odemká kotec a já celý šťastný skočím Jáchymovi do náruče. Rozloučím se se všemi kamarády, popřeji jim, aby brzy našli své domovy, a šťastně vyrazím se svými páničky domů.

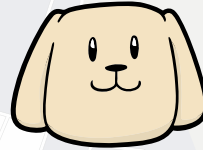

Jupíííí, můj Jáchym je tu!

Milé děti, vybarvěte všechna místa v Klášterci nad Ohří, které jste navštívily stejně jako Alik.

- 1) Zámecký park
- 2) Lázně Evženie
- 3) Náměstí
- 4) Cyklopark v Královéhradecké ulici
- 5) Atletický stadion
- 6) Naučná stezka Zátíší
- 7) Dopravní a parkourové hřiště
- 8) Aquapark
- 9) Útočiště
- 10) Naučná stezka Cesta z města
- 11) Pší útulek v Ciboušově

Vydalo: Město Klášterec nad Ohří v roce 2019
 Text a fotografie: Martina Cajthamlová, Lenka Fricová, Kateřina Šmahelová a Adéla Václavíková, kolektiv Odboru komunikace a cestovního ruchu Městského úřadu v Klášterci nad Ohří
 Grafická úprava: Veronika Matějčková | Tisk: DEFT design s.r.o.
 ISBN: 978-80-906503-4-3